

Hogy sem ezek, sem a fenti, az elmúlt 60 évre vonatkozó szaporodási adatok nem fantázia születményei s nem elérhetetlenek, azt mutatja, hogy a bukovinai székelyek 150 év alatt megtízszereződtek, ami 18—20 ezrelékes szaporulatnak felel, valamint, hogy Costa-Rica középamerikai állam 26.4 ezrelékkal szaporodik. A Török-dúlás okozta veszteség tehát egész rövid idő alatt pótolható volna.

Korponay számításai szerint a magyarságnak 18 ezrelékes szaporodásra van szüksége, hogy politikai súlyát biztosítsa a Dunamedencében. Ez családonként 6 gyermekes átlagnak felel meg. Hogy mit jelen jövőnkre nézve a mai 6 ezrelékes szaporulat, és mit a 18 ezrelékes, azt Korponay számításai mutatják. Eszerint 200 év múlva 6 ezrelékes szaporodás mellett 35 millió lenne a magyarság száma, 18 ezrelék mellett pedig 373 millió. Nekünk pedig különösen szükségünk van szaporodásra, ugyanis nemcsak

Mit ér az ember, ha keresztény?

Nemrégén került a kezembe Nikolai Berdjajev egyik könyvének magyar fordítása: *Von der Würde des Christentums und der Unwürde der Christen*. (A kereszténység méltósága és a keresztények méltatlansága.) Az utóbbi oly föltűnően tolakszik néha elé, hogy már nem mindnyájan látjuk a »Würde des Christentums«-ot. Ahogy problémává lett újabban, hogy mit ér az ember, ha magyar, úgy nem kisebb jelentőségű kérdés — és minden bizonnyal aktuális —, hogy mit ér az ember ha keresztény!

Annyit-e, mint a templomok szörnyű tüncménye: az imádkozáskor minden kultúráját otthonfelejtett férfi? Mint a hajbókoló imamalom-néni? — Vagy annyit-e, mint a kegyes szolamokban szónokló, háttérben rothadt életű farizeus, vagy az életépítés felülőssége elől elmenekülő »jamborság«?

Az egészséges fiatalság irtózik mindettől és minden effeminált külsőségtől. Igaza is van, ha közben tudja, hogy mindaz, ami őt riasztja nem kereszténység, hanem a keresztények árulása a kereszténység ellen. Abban áll ez az árulás, hogy először kiforgatjuk gyakorlatban a Krisztus vallásának egész életstílusát és aztán nekimegyünk a saját képünkre formált torz jelenség miatt az igazinak is.

Krisztus embere mindenek előtt látó ember. Nem pusztán erkölcsrendszer a mi vallásunk, mint valami világraszóló, közösségi »pedagógiai üzem«. Nem csak görnyedés az Isten igája alatt, hanem a hit birtokában, valami mindent átfogó, éles és tiszta, isteni látás. Meglátása olyan tényeknek, amelyekről más nem tud, olyanoknak, amelyek nélkül életet építeni mégsem lehet. Ezek a dogmák (Pl. Hiába tagadja valaki az eredeti bűnt, mint tant, magában és maga körül az életben mindenütt érezni fogja, mint tényt. S ha nem számol vele, összetörik a tények súlya alatt.) Az új látás pedig különösen az embert tünteti fel egészen új értékelésben. Az »emberanyagból« istenarcú lény lesz. Valaki lesz, aki vagy tényleg, vagy legalább lehetőségben magának Istennek rokona.

Ez a másik valóság, amit a keresztény ember önmagában is átél. Krisztusban rokonává lettem Istennek. A többi mind ebből az élményből táplálkozik. Tagjává tesz egy világraszóló közösségnek, s a természetes rokonságnál jóval nagyobb erővel kapcsol embertársaimhoz. Az egész közösség életéhez.

Mindenekelőtt azokhoz, akikért az Isten előtt is elsősorban felelős vagyunk: a magyarokhoz.

Ebből az alapvető tényből táplálkozik a keresztény ember öntudatos ereje is. Az az új élet, amit Krisztusban kapott, jérővel ruházza fel olyan hatalmak ellen is, amelyek előtt senki más meg nem állhat. Hatalmat kap, hogy a bűnökben haldokló világ kellős közepén is »az igazságosság és szeretet« isteni kultúráját teremtsen meg magában. S ha többen vannak maguk körül is. A keresztény ember tehát annyit ér a magyarságnak, mint az a valaki, aki rothadás helyén isteni kultúrát teremt magyar földön.

A keresztény ember az ellentétes szenvedélyek mindkét végletét egyszerre állítja és így az igazi értelemben vett kiteljesedést egyedül ő érheti el. Itt kell megmagyaráznom az alázatosságot, a szegényt, agyonnyomított keresztény alázatosságot fogalmát is. Ez semmi más, mint megértése a valóságnak, az Isten szavának: »Én vagyok az, aki van...« és te (ember) vagy az, aki magában nincs. Te, aki csak tölem és Krisztusban vagy számottevő valaki.

Ez tehát az alázat és nem félkegyelműség, vagy gyávaság. Mert aki ezt megértette, az tudja, hogy egyedül ő, a keresztény ember ér itt igazán valamit ezen a világon. Nem magától, hanem Isten erejéből.

Még valamit: mivel a kereszténység új látás és új élet, senkinek sincs módja kritizálni, aki csak kívülről nézi, mert a látást látni kell, hogy ítélni lehessen róla, s az életet előbb élni kell.

Nem is mindenkiről bizonyos ez, aki mondja, hogy él benne. Egy jóbarátom mesélte (ki, melleleg, katolikus), hogy mikor hosszú vargabetűk után kíváncsiságból újra kipróbálta a kereszténységet s már kicsit kifelé is »jó fiú« hírében állott, valaki így szólt hozzá: Te, mért nem lépsz akkor már mindjárt a kongregációba? — Tudom ugyan — felelte az újdonsült keresztény —, hogy ki nekem Mária, de nehogy túlhirtelennék tünjék tanáratm előtt a javulásom, nem lépek be. »Tudom ugyan« — így mondta akkor, de nemrég vallotta meg nekem, hogy most látja csak, mennyire halvány sejtelmek sem volt az egész fenséges tényről, mely szintén csak isteni rokonságunkból érthető, hogy mi közünk is valójában az Isten-anyához.

Ahhoz tehát, hogy valaki tapasztalásból ismerje, mit ér az ember, ha keresztény, mindenekelőtt élnie kell a kereszténységet. Ha aztán megkapta a kegyelmet, hogy egy pillanatban meglássa Jézusban a »Krisztust« — mint Péter — vagy átélte már a kereszténység különböző fázisait, észreveszi, hogy nálunk az ember annyit ér, mint másutt sehol, annyit ér, mint az emberi testbe öltözött Isten.

Molnár László
orvostanhallgató.

tartani akarjuk a számarányt nemzetiségeinkkel, hanem javítani is, mert hisz végső célunk a Kárpátmedence magyarra tétele, ami csak úgy történhet meg, hogy magyarokkal töltjük ki a Kárpát-medencét. Ehhez pedig legalább 20 millió magyarra van szükség. Csak azt a földet mondhatjuk biztosan a magunkénak, amit népünkkel tényleg megszállunk, s két kezünk munkájával megművelünk. Hiába építünk gyárakat, gyönyörű épületeket, utakat, hidakat, legyen bár politikánk és kultúránk a legragyogóbb, ha az nem támaszkodik a magyarság piológiai erejére, akkor csak látshatalom lesz, mely előbb vagy utóbb összeroppan, s a magyarság hatalma biológiai erejének térfogatára szűkül össze.

Akkor esetleg elkesereghetünk dicső multunkon, de vissza azt nem hozhatjuk. A történelem nem ismer szentimentalizmust, a gyengébb mindig alul marad; a jövő a szopora népeké.

A Magyar Irodalompartoló Társaságról

A 400 éves Habsburg-uralom, melyet a zsidóságnak az utóbbi évtizedekben egyre növekedő befolyása tetőzött be, mindent elkövetett a magyarság érdekeinek hátréba szorítására. Ez nemcsak gazdasági vonatkozásban nyilvánult meg, hanem — ami még ennél is veszélyesebbnek bizonyult —, szellemi vonatkozásban is. A zsidóság a sajtón, a kiadványlatokon és könyvkereskedéseken keresztül hovatovább kezébe vette a közizés és közgondolkodás irányítását és ezeken keresztül sajátos erkölcsiségét, világszemléletét és közpolitika életelveit valósággal beleszuggerrálta a lelkekbe.

A zsidóság gazdasági befolyásának megszüntetése, sőt az országból való eltávolításuk pusztán hatalmi szóval is elérhető, az a szellemiség azonban, amellyel a magyar lelkeket évtizedeken át valósággal átítatta, még kitelepítésük esetén is évtizedekig hatalmában tarthatja a legjobb indulatú, de talán tájékozatlan vagy erőtlén magyar lelkeket is, ha idejében: még ma, most, azonnal nem indítunk harcot ellene. Ezt a harcot nem vívhatjuk meg politikai téren, nem vívhatjuk meg törvényekkel és nem vívhatjuk meg erőszakkal sem.

A kitűzött cél elérésének egyetlen módja az, ha a magyar társadalom minél szélesebb körben ismeri meg a véréből származó írók műveit és ezeken keresztül önmagát, létezésének jogosultságát és Istennek azt a parancsát, hogy sajátos magyar hitvatását be kell töltenie, mert csak ebben az esetben van helye a földön.

A magyar lélek megerősítésére tehát egyetlen tévedhetetlen orvosságunk van: a magyar irodalom. Ennélfogva minden erőnkkel támogatnunk kell azt az irodalmat, amely a fertőzetlen magyar lelkeséget fejezi ki; a magyar irodalmi hagyomány szerves folytatója; a magyarságot, mint élő, fennmaradni akaró közösséget, önmaga megismerésében, helyzetének átekintésében, tájékozódásában, gyengéinek, betegségeinek, hibáinak kiküszöbölésében, meglévő vagy szunyádó erőinek és erényeinek fejlesztésében és kihasználásában.

ban segíti. Támogatnunk kell azokat az írókat, akik hangjukban, költőiségük ízében jellegzetesen magyarok, a magyar ember sajátos természetét, látását, eszejárását mutatják meg.

Ennek az irodalomnak, ezeknek az íróknak támogatására alakult a Magyar Irodalompartoló Társaság.

Munkájának látható része elsősorban anyagi természetű. Biztosítani az író megélhetését az írói függetlenség érintése nélkül. Az ehhez szükséges pénzbeli fedezetet a társadalom egyes tagjainak áldozatvállalása útján akarja megteremteni oly módon, hogy tagjaitól havi 10.— pengős hozzájárulást kér.

A Társaság igazi jelentősége azonban nem anyagi, hanem erkölcsi természetű. Ha ugyanis a magyar társadalom azt fogja látni, hogy közfiszteletben álló magyarok anélkül, hogy ebből közvetlen hasznuk lenne, sőt anyagi áldozatok árán is az érintett írók mellé állnak és azoknak műveit felkarolják, — fel fog figyelni a mozgalomra, keresni és olvasni fogja a támogatásra méltóknak talált írók műveit, ezáltal ízlése és gondolkodása felszabadul az idegen szellem káros befolyása alól.

Ha tehát e társaság meg is kívánja tagjaitól az anyagi áldozatok meghozatalát, sokkal többre értékeli a csatlakozónak a Társaság munkájában való személyes részvételét, mint magát az anyagi áldozatot.

A jószándékú és lelkes magyarok ezreire van szükség, mert csak ezáltal biztosítható egy újabb miraculum Hungaricumnak, egy újabb magyar esodának; a magyarság újjaszületésének megvalósulása.

Akik — bár ezt egyébként megtehetnék — mégsem csatlakoznak, gondoljanak arra, hogy távolmaradásuk nemcsak az ő értékes személyüktől fosztja meg a mozgalmat, hanem miattuk esetleg távolmaradnak a mozgalomtól azok a baráti körükhöz tartozó értékes és jószándékú magyarok is, akikkel a Társaság közvetlen kapcsolatot létesíteni nem tud.

A népi magyarság lapjai

Havonként

Magyar Élet

Hetenként

Magyar Út